

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Honební společenstvo Třebušín**, IČ 69291870, sídlem Řepčice 24, Litoměřice, zastoupeného JUDr. Vilémem Peřinou, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Bílinská 1, proti **žalovanému: Ministerstvo zemědělství, odbor státní správy lesů, myslivosti a rybářství**, sídlem Těšnov 17, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.7.2012, č.j. 125280/2012-MZE-16231, sp. zn. 2RM36851/2012-16231,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.7.2012, č.j. 125280/2012-MZE-16231, sp.zn. 2RM36851/2012-16231, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24.4.2012, č.j. 2626/ZPZ/2011-64, jímž byl zamítnut návrh žalobce na uznání společenstevní honitby Třebušín.

V žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval contra legem při opatření podkladů pro své rozhodnutí, především použitím soukromoprávního díla společnosti MK Consult v.o.s. podle smlouvy o dílo dle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“), mezi Ústeckým krajem (tedy nikoliv správním orgánem I. stupně) a touto společností, jako důkazního prostředku listinného (či snad dokonce znaleckého), ač v takové věci a ve správním řízení nemůže správní orgán používat smlouvu o dílo a dílo jako zákonný důkazní prostředek, který navíc tvoří skutkové a právní závěry, ač ty může správním uvážením tvořit jen správní orgán. Data jsou navíc zcela pochybná a nejsou verifikovatelná. Správní orgán I. stupně nesprávně a v rozporu s hmotným právem a zákonem č. 23/1962 Sb., o myslivosti (dále jen „starý zákon o myslivosti“), a zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), učinil skutková zjištění o tom, kdo je, resp. kdo není členem honebního společenstva (žalobce) a contra legem vyloučil jako nečleny řadu osob, v důsledku čehož vyřadil velké plochy v hektarech a dospěl k nesprávnému skutkovému závěru, že honitba má ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze přes 200 ha. Oba správní orgány učinily nesprávný právní závěr, že řada členů žalobce není jeho členy, a proto jejich pozemky a jejich výměry nelze počítat do výměry společenstevní honitby. Otázku členství upravoval zákon o myslivosti u vlastníků pozemků k honitbě vždy tak, že jejich nabyvatelé (dědictvím, koupí či darováním) museli v rozhodné době prokazatelně sdělit honebnímu společenstvu, že nehodlají být jeho členy, a pokud tak neučinili, stali se ex lege členy, a to žalovaný i správní orgán I. stupně popřeli úvahami a rozhodnutím contra legem. Dále správní orgány zvážily contra legem některá sdělení členů honebního společenstva ex lege, že si nepřejí, aby na jejich pozemcích byla společenstevní honitba, ačkoliv taková prohlášení jsou právně irelevantní a byla učiněna, pokud byla učiněna až po lhůtách v zákoně určených k tomu, aby někdo prohlásil právně určujícím způsobem, že nechce být členem honebního společenstva. Dále žalobce poukázal, že správní řízení trvalo extrémně dlouhou dobu, a to od 23.3.1998 do nejméně 30.7.2012. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně v podstatě nejsou rozhodnutími podle správního řádu, neboť se jedná o zpracované přehledy spisu a jednotlivých úkonů, chybí ale správní úvahy o podstatě návrhu a posouzení vzájemných souvislostí mezi důkazy navzájem, nelze opomenout, že části spisů chybí. Dále považuje žalobce za vadné pouhé paušální odkazy na zákon a nějaké smlouvy o dílo, jehož zpracovatel nenese žádnou právní odpovědnost za jeho správnost věcnou i procesní.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že neshledal rozpor rozhodnutí správního orgánu I. stupně s hmotným právem a rovněž nebylo zjištěno, že by byl nesprávně, nezákonně nebo nedůvodně zjištěn stav věci rozhodný pro potřeby rozhodnutí. Námitka ohledně dokazování „dílem“ podle obchodního zákoníku není relevantní, a to s odkazem na ustanovení § 50 odst. 1 a § 51 odst. 1 správního řádu, neboť použití takového důkazního prostředku není vyloučen. Žalobce se navíc seznámil i s Technickou zprávou zpracovanou společností MK Consult v.o.s., ke které vznesl pouze připomínku, že str. 12 není podepsána Mgr. D.D. Nesprávnost Technické zprávy ani její rozpor s právními předpisy však žalobce v rámci správního řízení nenamítl. Žalobce tedy byl jako účastník řízení řádně seznámen s podklady pro vydání věci a byla mu dána možnost se k nim před vydáním věci vyjádřit. Skutečnost, že smlouva o dílo, na základě které byla Technická zpráva zpracována následně poskytnuta žalobci podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, nemá pro řízení význam, neboť žalobce směřuje Technickou zprávu a smlouvu o dílo, která nebyla

nijak použita. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu i s ustanovením § 68 správního řádu, a proto jsou veškeré žalobní námitky nedůvodné.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné právní závěry žalovaného o námitkách žalobce uvedených v odvolání, správní spis postoupený žalovaným je úplný a dostatečný pro přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, a rozhodnutí jsou rozhodnutími vydanými podle správního řádu. Po ověření těchto skutečností soud konstatuje, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným soud zjistil, že správní orgán I. stupně postavil své rozhodnutí na skutečnosti, že členové žalobce vlastní honební pozemky o celkové výměře 203,7757 ha, ačkoliv podle starého zákona o myslivosti či zákona o myslivosti je k uznání honitby třeba celkem 500 ha souvislých pozemků. Ve správním spise je založena smlouva o dílo ze dne 23.12.2011 mezi Ústeckým krajem (objednatelem) a společností MK Consult, v.o.s. (zhotovitelem), jejímž předmětem je „Zpracování dat pro řízení o uznání honitby“, s tím, že obsah díla bude tvořen mapovými a tabulkovými přehledy o pozemcích v území navrhované honitby s odlišením ploch honebních pozemků ve smyslu § 2 písm. f) zákona o myslivosti podle vlastnictví členů žalobce od pozemků určených k přiřazení a od pozemků nehonebních podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Tabulkové přehledy budou obsahovat seznam vlastníků honebních pozemků se sumárními údaji o jejich vlastnictví a seznam honebních pozemků včetně detailních informací (parcelní čísla, katastry, způsob využití, výměra, atd.) s informacemi o jejich vlastnictví. Na základě této smlouvy o dílo zpracovala společnost MK Consult v.o.s. Technickou zprávu ze dne 14.1.2012, jejímiž přílohami byly i tabulky s podrobnými údaji o vlastnících a pozemcích a mapy pozemků v obvodu navrhované honitby. Z tabulky č. 5 „Parcely – rozdělení podle vlastnictví“ vyplývá, že součet honebních parcel členů a spoluvlastníků v Honebním společenstvu Třebušín bez pruníku na území navrhované honitby činí 203 7757 m² (tedy 203,7757 ha). Žalobce však zpochybnil použitelnost tohoto podkladu pro rozhodnutí.

Dle názoru soudu na daný případ dopadají následující ustanovení správního řádu.

Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Je zřejmé, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z údajů uvedených v Technické zprávě zpracované soukromým subjektem, jenž data z katastru nemovitostí zpracoval do grafické a tabulkové podoby, aby mohl správní orgán I. stupně posoudit, zda navrhovaná honitba splňuje nároky požadované zákonem, a to zejména rozlohu a souvislost pozemků, tvar navrhované honitby a vhodnost pozemků k honitbě. Soud uvádí, že existují případy, kdy stěžejní důkazy ve věci musí vyhotovit pouze správní orgán k tomu zákonem pověřený, avšak tato povinnost vyplývá vždy přímo ze zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 24.4.2008, 7 As 39/2007, www.nssoud.cz, k měření rychlosti vozidel). Správní řád ani starý zákon o myslivosti ani zákon o myslivosti nestanoví povinnost, aby veškeré podklady pro rozhodnutí vyhotovoval správní orgán.

Soud tak konstatuje, že Technická zpráva, která posloužila důkaz pro zamítnutí návrhu na uznání honitby, je jednoznačně listinou ve smyslu ustanovení § 53 správního řádu. V žádném případě se však nejedná o tzv. veřejnou listinu ve smyslu ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu, u níž by byl úřad povinen vycházet z presumpce její pravosti a zejména správnosti (pravdivosti). Tato Technická zpráva totiž nebyla vydána v rámci výkonu státní správy. Technická zpráva není ani znaleckým posudkem ve smyslu ustanovení § 56 správního řádu, neboť pro ten jsou zákonem stanovena zvláštní pravidla. Technická zpráva je tedy pouze písemným sdělením soukromé osoby bez jakékoliv formální závaznosti pro správní orgán. Podle ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy dle své úvahy a podklad je pro něj závazný pouze tehdy, pokud tak stanoví zákon. Při hodnocení úřad pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Listinu předloženou soukromou osobou může účastník důvodnými námitkami zpochybnit a je pak na správním orgánu, aby skutkový stav věci zjistil jinak. V daném případě však žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem nenamítl věcnou nesprávnost některých výpočtů či zpracování dat provedených v Technické zprávě. Omezil se pouze na to, že zpochybnil možnost správního orgánu tuto Technickou zprávu použít a zcela obecně až v žalobě namítl pochybnost dat, aniž by svoji námitku jakkoliv upřesnil. Z Technické zprávy je zřejmé, že se jedná pouze o elektronické zpracování dat, aniž by byly činěny jakékoliv závěry ke splnění podmínek pro uznání honitby. Ty učinil ve svém rozhodnutí až správní orgán I. stupně, který mimo jiné uvedl, že vzhledem k tomu, že navrhovaná honitba nedosahuje požadované výměry, není na místě hodnotit souvislost pozemků jako další podmínku pro uznání honitby.

Závěrem soud v této části uvádí, že pokud si správní orgán za účelem posouzení splnění podmínek pro uznání honitby stanovených zákonem o myslivosti či starým zákonem o myslivosti nechá zpracovat mapové a tabulkové vyjádření dat poskytnutých honebním společenstvím od soukromé osoby, nejedná v rozporu se správním řádem. Tuto soukromou listinu může účastník důvodnými námitkami zpochybnit a je pak na správním orgánu, aby

skutkový stav věci zjistil jinak. V daném případě se tak nestalo a soud má za to, že správní orgány v daném případě správně z Technické zprávy vycházely.

Žalobce dále namítl, že protizákonně byly vyloučeny některé osoby (aniž by je konkretizoval), které měly být posuzovány jako členové žalobce (honebního společenstva) a tím došlo k nesprávnému zmenšení ploch honebních pozemků. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že nebyly uznány jako členové žalobce osoby, jejichž přihlášky k žalobci byly datovány mezi 10.2.2011 a 29.2.2012, neboť ke vzniku jejich členství bylo třeba hlasování valné hromady o přijetí nových členů, která se však nekonala. Dále nebyl mezi členy žalobce počítán pan J.D., jenž v roce 2010 koupil pozemky od L.Š. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že L.Š. není členem žalobce, neboť pozemky zdědil po paní B. a ve spise není doloženo, že by postupoval podle zákona k získání členství u žalobce. Dále nebyla za člena žalobce považována paní M.M., neboť nebyla majoritním vlastníkem pozemků, které se měly stát součástí honitby a na přihlášce absentoval podpis druhého spoluvlastníka. Dále nebyl za člena považován J.M., neboť na území navrhované honitby nevlastní žádný honební pozemek. Dále nebyly za členy žalobce považovány osoby, jejichž zánik členství ke dni 31.12.2011 oznámil správnímu orgánu I. stupně sám žalobce přípisem ze dne 27.12.2011.

Soud se dále zabýval charakterem honitby a podmínkami pro její vytvoření. Honitba může být tvořena pouze honebními pozemky (srov. § 5 starého zákona o myslivosti, § 17 odst. 2 zákona o myslivosti). Předpokladem pro uznání honitby je mimo jiné to, že členové honebního společenstva jsou zároveň vlastníky honebních pozemků na území navrhované honitby v minimální celkové výměře 500 ha (srov. § 6 odst. 3 starého zákona o myslivosti, § 17 odst. 7, § 19 odst. 1 zákona o myslivosti). Zákon o myslivosti vychází ze zásady, která spočívá v tom, že právo myslivosti vykonávají v honitbě ti, kdo jsou i vlastníky pozemků, jež ji tvoří, avšak zákon o myslivosti počítá s honitbou, jejíž součástí jsou i tzv. přičleněné pozemky nečlenů honebního společenstva (srov. § 18 odst. 4, § 30 zákona o myslivosti). Tyto přičleněné honební pozemky nečlenů honebního společenstva však nelze počítat do základní výměry honitby, která musí dosahovat nejméně 500 ha honebních pozemků ve vlastnictví členů honebního společenství. Přičlenění pozemků k uznávané honitbě podle vůle navrhovatele je totiž na správním uvážení správního orgánu vykonávajícího státní správu myslivosti, které se projeví až v rozhodnutí o uznání honitby (srov. rozsudek NSS ze dne 30.1.2008, 1 As 43/2007, www.nssoud.cz). Vlastníci honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přičlenil do společenstevní honitby, se stávají řádnými členy honebního společenstva, pokud do 30 dnů od doručení vyznění o přičlenění oznámí písemně honebnímu společenstvu, že trvají na členství (§ 26 odst. 6 zákona o myslivosti). Z tohoto důvodu je nelze považovat za členy honebního společenstva a v daném případě pak pozemky osob, o nichž žalobce netvrdil, že jsou jeho členy, nemohly být do základní výměry 500 ha počítány. Další zásadou vyplývající ze zákona o myslivosti je skutečnost, že samotným zánikem členství nedochází k žádné změně honitby; ta je totiž „uznána“ (a pozemkově vymezena) správním rozhodnutím jako celek, jenž je tvořen konkrétními souvislými honebními pozemky. Pozemky vlastníka, jehož členství zaniklo, zůstávají proto součástí honitby, v jejímž rámci vykonává myslivost, resp. právo myslivosti nadále honební společenstvo, neboť vystoupení člena z honebního společenstva se nemůže dotknout správního rozhodnutí o uznání honitby (viz odst. 31 nálezu ÚS ze dne 6.3.2007, Pl. ÚS 3/06, www.usoud.cz).

V nálezu Ústavního soudu ze dne ze dne 13.12.2006, Pl. ÚS 74/04, ve znění opravného usnesení ze dne 14.3.2007, www.usoud.cz, je uvedeno, že: „*Byť zákonná regulace nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, nýbrž jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody, je zde aspekt zájmovosti v konstrukci úpravy honebního společenstva zřejmý, jeho členská základna je budována na bázi dobrovolnosti s možností libovolného ukončení členství, je tedy na ně možné nahlížet jako na zájmovou činnost jednotlivce - je společenskou aktivitou aprobovanou státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí - zvěře. ... Honební společenstvo je právnickou osobou založenou podle zákona o myslivosti, jejímiž členy mohou být pouze vlastníci nebo spoluvlastníci souvislých honebních pozemků, jejichž výměra v součtu dosahuje výměry požadované zákonem pro vznik společenstevní honitby [soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona - § 2 písm. i) zákona o myslivosti] a která zajišťuje sama výkon práva myslivosti, anebo společenstevní honitbu pronajme podle tohoto zákona [§ 19 odst. 1 písm. a) a b) zákona o myslivosti], přičemž samotné právo myslivosti zákon definuje jako souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků [§ 2 písm. h) zákona o myslivosti].“*

Ke členství v honebním společenstvu Ústavní soud (nález ze dne 6.3.2007, Pl. ÚS 3/06, www.usoud.cz) mimo jiné uvedl, že „...členství v honebním společenstvu není povinné. Jak již bylo řečeno, vlastnické právo k příslušnému pozemku je podmínkou členství, členství však nevzniká automaticky. Má-li konkrétní vlastník zájem se na činnosti honebního společenstva podílet, může se stát jeho členem. Jeho působení je plně vedeno zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*. Vlastník, který se účastní na činnosti honebního společenstva, se tak může – vedle povinností, které pro něj z členství plynou – podílet i na rozhodování a participovat tak na způsobu realizace zákonných povinností honebního společenstva.... Právo účasti v honebním společenstvu, jakož i právo realizovat právo myslivosti z něj vyplývající jsou právní kategorie odlišné svou povahou od práva vlastnického a nepožívají ústavněprávních kvalitativně shodných garancí a neexistuje na ně zákonný nárok ani v rovině jednoduchého práva.“

Členství v honebním společenstvu může vzniknout nejen při vzniku honebního společenstva, ale i na základě převodu honebních pozemků. Podle § 26 odst. 1 zákona o myslivosti převede-li člen honebního společenstva vlastnické právo k honebním pozemkům, které jsou součástí společenstevní honitby, jeho členství v honebním společenstvu zaniká; nabyvatel těchto pozemků se stává členem honebního společenstva, pokud do 30 dnů ode dne vzniku jeho vlastnického práva neoznámí písemně honebnímu společenstvu, že s členstvím nesouhlasí. Přechod členství v honebním společenstvu zákon výslovně neupravuje, ale vzhledem k tomu, že jde o osobní závazek vyjadřující vůli osoby účastnit se na výkonu práva myslivosti, lze mít za to, že smrtí nepřechází automaticky členství v honebním společenstvu na dědice. Další možností vzniku členství je přistoupení do již existujícího honebního společenství, jehož podmínky zákon o myslivosti blíže neupravuje.

Ze shora uvedeného tak činí soud následující obecné právní závěry. Členství v honebním společenstvu je specifickým soukromoprávním vztahem zakládajícím vzájemná

práva a povinnosti člena a honebního společenstva, který není vztahem smluvním ve smyslu závazkového práva, ale vztahem spolkového práva, který, byť spadá do oblasti práva soukromého, vykazuje oproti běžným občanskoprávním vztahům jistá specifika vyplývající ze zvláštní právní úpravy.

Členství v honebním společenstvu nemůže být založeno jednostranným prohlášením osoby bez dalšího aktu honebního společenstva, jehož má být osoba členem, neboť jednostranné právní úkony nemohou zavazovat jiné subjekty, není-li to výslovně stanoveno zákonem. Podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. e) zákona o myslivosti valná hromada přijímá rozhodnutí o přijetí vlastníka honebních pozemků přičleněných k honitbě za člena honebního společenstva. Toto ustanovení dopadá na případy, kdy ve lhůtě stanovené zákonem neoznámí vlastník přičleněného pozemku, že trvá na členství, což je právě zmiňovaný případ výslovně stanovený zákonem vzniku členství v honebním společenstvu, ale rozhodne se stát se členem později (srov. § 26 odst. 6 zákona o myslivosti). Rovněž tak musí být dědic honebních pozemků za člena honebního společenstva přijat, neboť přechod členství zákon výslovně nezakotvuje. Členství v honebním společenstvu po jeho vzniku tak může být založeno jen na základě soukromoprávního aktu, na jehož jedné straně je úkon směřující k založení členství (příhláška) a na druhé straně úkon akceptující (rozhodnutí valné hromady o přijetí za člena).

V daném případě byly žalobci doručeny přihlášky třinácti nových členů v období od 10.2.2011 do 15.12.2011. Dle sdělení žalobce ze dne 13.3.2012 se poslední valná hromada konala dne 26.2.2011, avšak ani na této valné hromadě nebylo hlasováno o přijetí nových členů, ačkoliv to jako podmínku vzniku členství ukládá nejen zákon o myslivosti, ale i samotné Stanovy žalobce ze dne 22.1.2008, které uvádějí (čl. 5), že do působnosti valné hromady spadá i přijetí vlastníka honebního pozemku za člena v obvodu společenstevní honitby (čl. 3 bod 6). Vzhledem k tomu, že nedošlo k akceptaci přihlášek ze strany oprávněného orgánu žalobce (valné hromady), nestaly se tyto osoby členy žalobce a s jejich honebními pozemky nebylo správně v řízení o uznání honitby uvažováno.

Vzhledem k tomu, že žalobce netvrdil ani nedoložil, že by se na základě přihlášky a rozhodnutí valné hromady stal L.Š. členem žalobce, neboť honební pozemky získal dědictvím a jak výše uvedeno, v takovém případě členství v honebním společenství nepřechází. Nelze tak za člena žalobce považovat ani jeho právního nástupce J.D., o jehož přijetí rovněž nebylo valnou hromadou hlasováno.

J.M. nevlastní žádný honební pozemek v obvodu navrhované honitby, což žalobce dosud ani nerozporoval, a podmínkou členství v honebním společenstvu je vlastnictví honebního pozemku na území navrhované honitby (viz § 19 odst. 1 písm. a) zákona o myslivosti). Z tohoto důvodu nemůže být J.M. rovněž považován za člena a správní orgán I. stupně ho správně za člena nepovažoval.

Podle § 139 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (účinný do 31.12.2013), o hospodaření se společnou věcí rozhodují spoluvlastníci většinou, počítanou podle velikosti podílů. Při rovnosti hlasů nebo nedosáhne-li se většiny anebo dohody, rozhodne na návrh kteréhokoliv spoluvlastníka soud.

Z právní úpravy podílového spoluvlastnictví věcí, včetně pozemků, zakotvené v občanském zákoníku vyplývalo, že s věcí bylo možno nakládat buď dohodou spoluvlastníků, nebo rozhodnutím spoluvlastníka s nadpolovičním podílem. Vzhledem k tomu, že paní M.M. byla spoluvlastníkem pozemku (pouze ve výši jedné ideální poloviny), který měl být součástí honitby a členství je vázáno právě na existenci honebního pozemku nacházejícího se na území honitby, bylo třeba ke vstupu do honebního společenstva souhlasu i druhého spoluvlastníka honebních pozemků, který však v daném případě nebyl připojen, a proto nebylo možno považovat paní M. za člena žalobce, neboť nemohla sama zatížit pozemky právem honitby.

Ve vztahu k osobám, které ukončily členství u žalobce ke dni 31.12.2011, soud konstatuje na základě shora uvedeného, že v době před uznáním honitby rozhodnutím správního orgánu končí po zániku členství v honebním společenstvu i možnost započítat honební pozemky vystoupivších členů do celkového rozsahu honitby (500 ha) skládající se výlučně z pozemků členů honebního společenství. Z tohoto důvodu nemohl správní orgán I. stupně započítat pozemky těchto bývalých členů do celkového rozsahu navrhované honitby. Ostatní osoby, uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jejichž pozemky nebyly do rozsahu honitby započítány, nebyly žalobcem označeny za jeho členy, a proto nemohly být rovněž jejich pozemky do celkového rozsahu honitby (nejméně 500 ha) započítány. K námitce trvání správního řízení soud uvádí, že případná neúměrná délka řízení před správními orgány v daném případě nezpůsobuje nezákonnost správního rozhodnutí, které z něj vzešlo.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, neboť správní orgány založily svá rozhodnutí na správných právních závěrech, a proto žalobu ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. dubna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová